

mu, da tam gori na vrhu črnovrške gore pri »Cencu« ali pa »na Lomiču«. Potnik pripiha z gorečim licem in sopihajoč, kot bi nosil meh moke, do Cenca; a tam ga zavrnejo, da se začenjajo Rovte nekje tam pri Godoviču ali pri Hotederšici. Ko pride tje, rekó mu, da so Rovte le pri sv. Mihelu. In morda kdo misli, da so zadovoljni, če jim tukaj kdo reče »Rovtarji«? Nikakor! Oni trdé, da so od sv. Mihela. Ime »Rovte« bi radi odrinili še kam naprej; a vsaka vás

ima že svoje nazivalo, in tako so uboge Rovte tudi pravim svojim gospodarjem le nadlega, tujcem dovtip.

Med Pod-Velbom in Črnim Vrhom je lepa, dasi strma cesta, o kateri trdi takoj na Colu deska — našemu kmetovalcu in davkoplačevalcu v tiho jezo —, da je to skladna cesta na Idrijo. Prej, ko dospemo k Cencu, krenimo s ceste po dobrem kolovozu preko takozvane Strmce na desno v hribe! Od todi se nam odpira najkrasnejši pogled na

Kupčevalci tirajo tropo sužnikov.

jadransko morje. Kakor bajno zlato polje se blišči o solnčnem zahodu. Okoli nas pa pokriva v malih presledkih le gozd širno gričevje. Ljudje bivajo le na samotah. Marsikateri gospodar ima debelo uro do najbližjega soseda, tako redko so sejane hiše. Tudi imena so posestnikom izbirali le po tem, kar je bilo bližje: tu pravijo »pri medvedu«, tam »pri volku«, onega dražijo celó z »risom« ali »zajcem«, torej večinoma sama zverina. V zimskem času ne vidi soseda po več tednov. Ko dospemo na vrh Strmce, obrne se nam oko najprvo

tje proti severu v ozadje prekrasne panorame, kjer strmí v slovenski svet otec Triglav z belo glavo. Med nami in veličastnim velikanom leži pisana slovenska stran s hribi in dolinami, potoki in rekami, z veseljem in nadlogami — oddalek mile nam slovenske domovine. Takoj pod nogami nam je malo selo Kanji Dol. Štiri ali pet hiš je njegov ponos, a še te niso prav blizu skupaj; šteje pa podobčina kanjedolska izvestno petkrat več posestnikov, a ti so razmetani po vseh zakotjih in preprijaznih dolinicah širnega gozda. Vsak gospodar